

maj 2018

Mediteran 2018

Jadransko morje

28. maj 2018, ponedeljek

Izola, Slovenija - Goro, Italija

Izplula sva. Končno. Kam? Ne vem, kar nekam. Nekam na jug. Babica gre na jug.

Pravzaprav sva zaplula že pred dobrim tednom. Po skoraj pol leta se je Mala spet preselila v vodo. Iz Ladjedelnice sva Malo prestavila v Marino v Izoli. Ne v Marino Izola, ampak v iztureno odelenje Ladjedelnice na pomolu F Marine v Izoli. Prevladala je cena. Ladjedelnica nudi svetovno konkurenčno ceno (manj kot 20 evrov na noč z nekaj glihanja in popusti), sosednji privez, ki je v lasti Marine Izola, pa je po snobovski slovenski ceni in bi naju stal preko 75 evrov (vključno s turistično takso in plačilom parkirišča). E, sad biraj, Tonček. In sva izbrala. Dokler sva lahko izbirala. V soboto sva morala privez na pomolu F prepustiti večji barki in se preseliti na pomol C (ta-draga varianta). Ma, za eno noč bo že. In je tudi bilo. V nedeljo popoldan sva končno izplula, natočila pol tone goriva in se zvečer sidrala za ovinkom pri Belih Skalalah (prvič v življenju sva prespala na sidru v slovenskem morju). Pa sva imela marino od sobote do ponedeljka po polovični ceni, jap!

Ma, saj ni vse v denarju, za odnos gre. V Ladjedelnici sva se počutila kot gosta, tako kot kjerkoli po svetu, kjer sva bila, v Marini pa kot dva neboditigatreba: plačaj in nikar ne vprašaj, kaj nudimo, ker mi ne nudimo ničesar razen blagajne, ti je jasno?! Tako nekako, kot je to običaj v sosednji balkanski državi. Vsaj, kot nama povedo ljudje. Midva tam nimava izkušenj zadnjih petnajst let. In tudi sedaj se babica na jug odpravlja po naši, šengenski, strani meje. Za začetek malo preko hrvaškega morja, da jih provociram. Fino bi bilo če bi me ustavili in bi jim lahko razložil kaj v mednarodnem pomorskem pravu pomeni izraz "innocent passage". Lani ob povratku so se pri Savudriji že peljali proti meni, pa so se na njihovo srečo do časa obrnili. Letos jih sploh ni bilo blizu. Škoda.

Kam torej greva? Zastavil sem smer Ravenna, pa sva malo predolgo spala. In vetra ni. Z motorjem, polno obložena (pol tone vode, pol tone goriva, pol tone vina ter nekaj ton žive teže in karakterja naju dveh...), potopljena povsem do vodne linije pa pri 1800 obratih dosegava vsega okoli 6 vozlov hitrosti in v Ravenno bova prispela pozno ponoči. Ne vem, če ne bova smer spremenila in prvi postanek kar izpustila. Vse je odvisno od Mihe iz Ravenne.

Michele se Vesni na telefon ni javil, pa se odločiva in ob mraku vrževa sidro kakšnih 20 milj pred Ravenno. Jutri vidiva ali tam pristaneva ali jo trajbava dalje. Vreme je tako, da nama ni nujno v luko. Na južnem koncu delte reke Pad počakava kar na roadsteadu pod svetilnikom pri kraju Goro. Upam, da ne bo preveč roli.

Ampak. Ravno toliko je roli, da slišim špljoc-špljoc. Par litrov vode v rebrih je definitivno slepi potnik, ki se ga je potrebno čim prej znebiti. Očitno se je ta voda nabrala preko zime ali pa je bila kje na skrajnem koncu barke, ko je bila ta na šklocnih malo postrani. Ali pa, kdo ve? Kakorkoli, vključim svojo najnovejšo pogruntavščino (vintage 2018), pumpo za pumpanje vode iz reber (tista iz bilga nič ne pomaga, ker začne črpati šele, ko je pod podnicami že nekaj sto litrov vode. Ta-nova dela odlično. Dokler dela. Potem se očitno zapacka in s črpanjem je konec. Nisem montiral filtra, ker ga nisem imel pri roki, kasneje sem pa pozabil. Ah, ja... Nadaljevanje je klasično: črpalka na bor mašini (vintage 2011, hic!).

Pred spanjem dodava na vrhu jambora k optičnemu še radijski svetilnik - sidrna luč in AIS naju, upam, obranita pred krdelom ribičev, ki brnijo vse naokoli. In k zasluženem počitku...

Mala odhaja iz marine Izola

prvo noč sva preživela kar v Sloveniji (prvič v z Malo) - pozno popoldne je bilo kar veliko plovil)

29. maj 2018, torek

Goro - Ravenna, Italija

Popolnoma mirna noč na sidru se (pre)kmalu prelevi v rahlo megleno jutro. Pa se lotiva postoriti nekaj malenkosti, ki so ostale za poštimit. In jih tudi narediva do enih popoldan, ko odjadrava na kratko plovbo. Ravenna je vsega skupaj 18 milj oddaljena in pri 2 Bf vetriča jo doseževa ob petih popoldan.

Spotoma pa presenečenje. Nekdo naju kliče po VHF. V slabi vidljivosti, nekje okoli ene milje, ne vidiva nikogar v bližini. Pa se kmalu prikaže iz meglice. Aquapazza in Michele na krovu. Vodi šolo jadranja in se v marino vrača ob sedmih popoldan. Pomahamo si, vidimo se zvečer.

Marina v Ravenni je precej velika, okoli tisoč privezov ima. Večinoma na finger pontonih. Bravo Italijani! Upam, da bodo ti butasti mooringi na Jadranu kmalu preteklost. Priveževa se na glavo pontona in jutri ne bo nobenega kolovratenja med barkami. Ni potrebno izglubljati besed, da je tudi precej cenejša kot Marina Izola - vključno s free WiFi.

Ob osmih zvečer zavijemo z Michelom in Simono na večerjo, kjer se složno odločimo za pizze. I meni težko! Od časa do časa se lahko pregrešim, mi je zabičal moj dohtar, in pizza in pivo je prava pregreha. Dobra pregreha! V Italiji smo, namreč. Nekaj ur tako obujamo spomine o plovbi po eksotičnih deželah, stran od jadralske avtoceste. Micheleja sva prvič srečala na Mayotte, francoski koloniji v Indijskem oceanu. Le redko kdo ve, kje je to. Še bolj redki so, ki so tam tudi bili. In če je to ravno sosed (od Ravenne do Ljubljane je pet ur z avtom), je prilika za klepet še toliko bolj pristna.

marina v Ravenni ima preko 1000 plovil....

ena fotka za spomin s Simono in Michele

30. maj 2018, sreda

Ravenna - Rimini, Italija

Jutro je megličasto, nič kaj prijazno. Sprehod po Ravenni odpade. Zato izplujeva skupaj z Micheleom, le da na koncu ene milje dolgih valobranov on zavije na sever, midva pa na jug. Najprej poje motor, šele opoldan se naredi vetrič v skladu z napovedjo: "nord-est due mare uno nebbioso" in Mala lepo počasi napreduje s štirimi in pol vozli proti Riminiju. Cikcakava (dobesedno!) med školjčiči, naftno-plinskimi vrtinami in parangali. Morje je nekaj milj od obale globoko vsega 10 m in je primerno za takšne rabote. Čeprav se je segrelo na 24 stopinj, pa vanj ne bi pomočil noge, če res ne bi bila sila. Podobne barve je, kot reka Paraiba v Jacareju. Take barve je tudi tekočina, sestavljena iz enega decilitra čiste vode in treh kavnih žličk Nescafe Gold (ni reklama, da ne bo pomote, midva ne oglašujeva za sponzorje). Celu vsega hudega vaje Michele

je sinoči izjavil, da se v Ravenni on pač ne kopa. Saj ni padel s hruške, je še pribil.

V Riminiju greva najprej v lekarno po protibolečinski obliž. In kasneje sva po lekarnah še dvakrat. Vesno revma matra vse bolj in bolj in prehoditi le nekaj sto metrov je zanjo izredno pogumno dejanje. Težko gledam, kako trpi, pa ji ne morem pomagati. Le upam lahko, da se ta njen revmatoidni artritis čim prej potuhne. Pozdraviti se ga na žalost ne da. No, ne znamo ga.

Staro mesto je čisto cortig z nekaj zadevami, ki so dočakale dva tisoč let. In še stojijo. Tiberijev most, recimo, so gradili med leti 14 in 21 in točno pred dvema tisočletji je bil to works-in-progress. Le velike in lepe table, da je sredstva donirala EU, takrat verjetno še niso postavljali ob gradbišču. Kako različno od današnje potrošniške družbe, ko v ajfončke vtaknejo software, ki naroči telefonu, da neha delati takoj, ko je na trgu nov model. In jabolčni verniki potem takoj zdrviijo v trgovine in kupijo novega (ki bo itak spet nehal delati po planu). A-joooj!

Kakorkoli, popoldan je bil lep in sončen, jutranje meglice so že davno pozabljene in ko se vrneva na naš pomol (kjer sva spet parkirana bočno, da nama ni treba telovaditi z dingijem in iz vode vleči umazane mooringe), je ta zaseden. Deset dam je na glavi pomola mirno zvitih v nemogoče položaje. Mene kar zaščemi v mišicah, ko jih gledam, one pa kot kaže v teh mazohističnih pozah izredno uživajo. Baje se temu reče joga. Kaj čmo, sto ljudi, sto čudi.

marina v Riminiju je veliko manjša kot Ravennska

luštni kipci na poti do starega dela mesta

ženski duh iz zračnika :)

včasih so še znali graditi; dva tisoč let že stoji in še vedno služi svojemu namenu most Tiberius

če si ob pravem času na pravem mestu je fajn: ni množice turistov, toplo sončno vreme in zanimiva okolica

lepo restavrirana ura

ena izmed vrat v starem delu mesta

trg Cavour kjer je muzej, mestna hiša, papežev spomenik itd.... in veliko majhnih lokalčkov s prigrizki in napitki

31. maj 2018, četrtek

Rimini - Ancona, Italija

Prav daleč ne bova prišla s takim tempom. Ustavila sva se na sidrišču in v dveh lukah, kjer še nisva bila, sedaj je pa čas, da malo pohitriva celo zadevo. Od Ancone južno nama je večinoma vse poznano. Čeprav so to prijetne vasice in mesteca, sva se odločila za preskok. Ustavila se bova jutri zvečer. Ali pa tudi ne. Do grških otokov severno od Krfa imava še okoli štiristo milj in pri tem silnem vetru, ko nad Balkanom čepi anticiklon, je to tri dni plovbe.

Ponoči se bova od obale toliko oddaljila, da nama ne bo potrebno motoviliti med školjčiči in parangali. Saj, to bi naredila že prej, pa sva potem brez interneta. Letos satelitskega pred odhodom nisem aktiviral, ker namerava na začetku bivati ves čas ob obali. Nekaj ur na odprtem bova pa že nekako prebrodila brez stika s svetom. Za varnost ga ne potrebujem, ker na tem morju VHF vleče povsod. Inmarsat broadband pa aktiviram (in začnem plačevati, hic!) kasneje.

Vetra je danes za 2 Bf, je pa več ali manj iz krmne strani. Precej neuporabno. Jadra postavim zato v italijansko konstalacijo (sprednje jadro, glavno jadro in motor) in le nekaj ur, ko se je veter obrnil v polkrmo, preplujeva v tišini. Tudi noč bo po napovedi hrupna, jutri pa le pričakujem malo več vetra.

Berem Miranov blog. S Skokico se potepa v porečju Amazonke. Storil je tisto, kar sva pred dvema letoma preišljevala tudi midva, a se potem nisva odločila za to. Pluje tam, kamor zavije le malokdo. Bravo, Miran! Prav zanimivo bo poslušati, kaj bo povedal ob povratku.

*še hiter pogled na plažo v Riminiju - v glavni sezoni
verjetno hodijo en po drugem....hotelov je nešteto ob obali*